

"רק במותם הם זוכים לשלווה"

בילי בסרגליק 27.04.2017

בני קרייתי, שירים מלאי כנות
צילום: פרטי

בני קרייתי ז"ל, נפצע בראשו במלחמת שלום הגליל ונפטר ב-1993 לאחר שניתוח שעבר לטיפול בסיבוכי הפציעה לא צלח. חבריו מהכפר הירוק הוציאו לזכרו ספר של שירים פרי עטו

24 שנים, נפגשים החברים של בני קרייתי ז"ל, שלמדו יחד אתו בכפר הירוק ברמת השרון, מקריאים משיריו מחבקים ומתחבקים ובעיקר זוכרים .

בני קרייתי שכונה בפי כל נישטי ונולד ב-1963, נפצע בראשו במהלך מלחמת שלום הגליל ונכנס כעבור זמן לתרדמת. לאחר שהתעורר ושב לחיים, חזר לקיבוץ יזרעאל ועל אף המגבלות שגזרה עליו הפציעה, שב במאמצים ניכרים לעבודה במשק כאחד החברים. את כתיבת השירה החל כנער מתבגר בבית הספר החקלאי הכפר הירוק. תחילה כתב למגירה. לאחר הפציעה שב לכתוב והפך את הכתיבה לדבר מרכזי בחייו. כמה משיריו אף פורסמו עם השנים במדורי הספרות והשירה בעיתונים היומיים .

"רק במותם הם זוכים לשלווה", כתב באחד משיריו, וזו גם הכותרת שבה בחרו חבריו מהכפר לתת לספר השירים שהוציאו לו.

שיריו המוקדמים מבטאים את אהבתו לחיים, ואת רגישותו הרבה לפרטים. הם חושפים בצורה כנה ועדינה סבך של התלבטויות אותן חווה כל נער בגילו. שיריו המאוחרים חושפים בכנות מדהימה את הקשיים והלבטים הרבים איתם נאלץ להתמודד לאחר הפציעה בחיי היומיום. ב-1993 התדרדר מצבו הבריאותי בצורה משמעותית כתוצאה מהפציעה בזמן המלחמה .

ביולי אותה שנה, יצא נישטי לניתוח מוח מסובך בארה"ב. הניתוח הצליח, אולם לאחר מספר ימים הופיע סיבוך נוסף שהביא למותו והוא בן 30.

במשך כמעט עשר שנים נשמרו השירים ככתבי יד אותנטיים אצל מי שהייתה חברתו לחיים בשנות חייו האחרונות. לקראת יום השנה העשירי לפטירתו, הועברו כתבי ידו לידי הוריו. כתבי היד הפכו לשני ספרי שירים מפרי עטו. וכך כתב בשירו, שפורסם בספר שהוציאו חבריו: "אנחנו מגש הכסף, שירר המשורר. אילו ידע עד כמה איננו מבריקים, אילו ידע עד כמה אנו קשים, אילו ידע כמה מהר אנו משחירים.. אנחנו מגש הכסף, מגש שהתכופף, מגש מעומעם, דבר לא נכסף, הכל נסחף. האמת כואבת מן הכאב ובכאב, והכאב ובשכול ציירו בעזרת מכחול מגן דוד כחול דויד המלך לא זכה במלוכה, חרבו נוטפת דם. האם זכר עתידנו מגן של איש, מלך שחרבו נוטפת דם אויביו."